

[Ministeren for handel, industri og søfart.] den socialdemokratiske regering, at vi ikke havde nået at opfylde de fulde 50 pct., som blev antydet i Parisresolutionen; heller ikke en venstreregering ville have kunnet påtage sig ansvaret for det.

Aksel Larsen: Det er jo meget let for en minister at stå op og sige nogle flotte bemærkninger om, at man er kommet med en bunke misforståelser, man tager ikke hensyn til kendsgerningerne. Det havde været behageligere, hvis ministeren havde påvist, hvor misforståelserne lå, og havde stillet de rigtige kendsgerninger op. Det har ministeren ikke gjort, han har bare forsøgt i al almindelighed at stemple min tale som en hel bunke misforståelser, men en sådan påstand er ikke noget bevis.

Ministeren bebrejder mig, at der har stået noget i „Land og Folk“ i morges, og siger, at han netop herfra har oplyst, at det ligger sådan og sådan med det pågældende forhold. Jeg må gøre ministeren opmærksom på, at han først holdt denne tale for en halv time siden, og det er mærkværdigt, at han skælder „Land og Folk“ ud, fordi det ikke i nat havde hørt den tale, han holdt her i eftermiddag.

Ministeren siger, at der er ingen grund til at bebrejde regeringen noget som helst vedrørende dens handelspolitik, for den har jo krævet nye forhandlinger. Det ved jeg udmærket godt, men det tilfredsstillende mig ikke, der ligger ingen tryghed for mig i det, fordi regeringens hidtidige handels- og prispolitik har været håbløst skadelig for landet, så man ikke med tryghed kan imødesee, hvad regeringen eventuelt agter at foretage sig.

Ministeren gætter på, at jeg vil foreslå en eller anden handelspolitik, som er afvigende fra regeringens, og siger, at det ville interessere ham at vide, hvad det er for en, men det er vel en politik gående ud på, at man skal handle med Østeuropa, at vi f. eks. skal købe en bunke kul i Polen, uanset at de polske kul er dyrere end de engelske. Ministeren behøver ikke at gætte. Hvis det passer ministeren at se efter i regeringens arkiv, vil ministeren dér finde et brev fra Danmarks kommunistiske parti til regeringen, hvor vi med henblik på Englandshandelen siger, at man ikke bør slutte Englandsaftaler, hvorved man binder sig til for lang tid at sælge store kvanta danske landbrugsprodukter til priser, der er lavere end dem, der kan opnås i andre lande, og at man, når man slutter handelsaftaler med England, bør sikre sig mod engelske prisforhøjelser på de varer, England sælger til

Danmark. Det har vi givet regeringen skriftligt, og så er det, undskyld jeg siger det, latterligt, at ministeren står her og siger, at han må vride sin hjerne og se at gætte, hvad det er jeg mener, når jeg taler om, hvilken handelspolitik vi burde føre. Vi har givet regeringen det skriftligt, og hvis det ikke hjælper, så ved jeg ikke, hvad der hjælper. Man må selvfølgelig gerne — det kan jeg ikke forhindre — give sig til at gætte på, at kommunisterne vel nok vil anbefale, at Danmark udelukkende skal handle med Østeuropa, fortrinsvis Polen, i hvert fald hvad kul angår. Det må man gerne gætte på, men vi har aldrig sagt det, aldrig forlangt det. Vi har sagt, at man bør også handle med Østeuropa, og vi har sagt, at Danmark i det hele taget bør indrette sin udenrigshandel således, at man køber der, hvor man bedst kan få forsyninger til de rimeligste priser, og sælger der, hvor man bedst kan få afsætning til de for os rimeligste priser, og så interesserer det os mindre, om det er øst eller vest, nord eller syd. Men vi har unægtelig et indtryk af, at regeringens, skal vi kalde det udenrigshandelspolitiske vejrhane er rustet fast, så den viser i en ganske bestemt retning. Hvis jeg ikke husker meget fejl, så var der fornylig i et møde i et organ under De Forenede Nationer — vi har fået en protokol fra det, jeg beklager, at jeg ikke kan huske, når det pågældende møde blev holdt — tale om større handel mellem Øst- og Vesteuropa, og den danske delegation, som formentlig udtalte sig efter ordre fra regeringen, sagde ifølge denne protokol noget om, at det havde man stor sympati for, men betingelsen for, at man fra dansk side ville gå ind for det, var, at russerne behandlede jugoslaverne noget anderledes. Det er ærligt talt et mærkværdigt syn at anlægge, når det drejer sig om, hvilke lande man skal købe fra og hvilke lande man skal sælge til.

Ministeren vil forsvare England og siger: Handler Østeuropa ikke kommercielt, søger det ikke at opnå de bedst mulige priser? Jo, det bestrider jeg ikke. Det er det samme, jeg har sagt. Det forsøger alle, der har noget at sælge, undtagen Danmark. Det er den eneste undtagelse. Når Danmark skal sælge smør til England, bestræber man sig ligefrem for at få den lavest mulige pris. Det kan ikke nytte, at ministeren ryster på hovedet, for hvis ministeren vil bestride, hvad jeg her har sagt, eller vil hævde, at det er en misforståelse, så må han være så elskværdig at komme med kendsgerninger, så må han påvise, at man til noget andet land sælger smør til 5 kr. 17 øre pr. kg.